

Борис Лазић

ПРЕЛИСТАВАЊЕ, КАРАНТИН

СТАРИ ГРЦИ

Тад
Било је свеједно
Слушати панк
Ил као наш другар
Пехнец
На матуралцу
Уживети се у улогу
Бацача диска
И бити
Стари Грк
На врху лука
Над долином
У Пергаму

ВРТ

Гледајући градинаре
Сетих се
Јаког мириса њених руку
Тела

Мириса
Кога нема нити може

Да буде у
Граду

Њена је кожа
Од најранијег детињства
У присном додиру
Са земљом

Не знам
Да ли ме тај мирис
Привлачи или
одбија

ЛИМАН

Р. се распадао две недеље дана
На каучу дневне собе
Испред прегорелог ТВ екрана
И нетакнутих Сабраних дела Перл Бак
У регалу
Пре него што је смрад цркотине
Постао тако неподношљив
Да се комшилук наканио да позове
Кога већ треба

Напукла кожа трбуха
Није издржала пренос са кауча на носила
Један погрешан покрет
Довољан би да
Сав се распе по шавовивима
И разлије начета изнутрица.
Ни мати ни сестра
Му нису дошле на сахрану.
Истина, далеко је Крајстчерч.
Интерфлора се побринула
За венац.
Био је, кажу, ретард
Или је то, такав, постао
Силом прилика
Живећи сам.
Кад год бих седео

За терасом неке од кафана
У Змајовиној
Истовремено сам стрепео
И надао се
Усрдно се надао
Нашим сусретима.

ПО МЕНИ

Путовати брже од светлости значило би
Досезати до прошлих збивања
И кретати се кроз светлост
Која је одраз ствари бивших
Којима ток не реметиш
Но, као савестан писар, бележиш –
Напокон с разумевањем –
Мајански глиф, астечки кодекс
Читаве службе, теби сличних
Попуниће празнине Александријске библиотеке
И дружити се, бешумне,
С Платоновим ученицима
Испијати кукуту, или трпке
Слушати Христа крик – *Ели, Ели, лама савахџани* –
Јер то, ионако, биће врисак
И пошто се погасе и последња светла.

ДВА БРАТА

Туни

Била су два брата
Два опака лика
У траперицама

Када год би свратили до наше школе иза
Седам река иза седам брда
Онако високи онако танки
Као да су нам лично долазили Ролинг Стонси

Нису говорили
Певали
Дробили

Говор тела прекрио би целокупно видно поље
Живе су легенде давале *Час самовоље*

Иронијски осмех
Је био
Као Позив на путовање

Завештање?

Пар стихова
Туне Гарвановића
Пар песама
Окачених о мраморно стубиште
Дворца из Бајке

Те касне јесени некуд у СФРЈ

Још пружају руке
Истрајно шапте:

Сад је ред на тебе

FRAGILE

Две се девојке грле у трамвају крцатом од путника
Приспелих из далеких крајева
Полазимо са Првог терминала аеродрома
Бродимо до Пристаништа
Њихов мек пољубац их на тренутак издваја и
Склапа се над њима као крило
Вендерсовог ангела

Склапа усна на усну
Мека

Зачудан час
Кад девојка с брњицом у носу прелази

Руком кроз косу своје другарице
Кад полаже длан на њено торзо
А ова склапа очи сањиво немарно

У тим истрошеним фармерицама
Војничким јакнама
Излизаним путничким торбама
Приспеле ко зна одакле на путу за ко зна где
Исечак су човечанства
Лирски интермецо прозаичног свагдањег клацкања

Оне нису превише лепе
Али се за приказ не може рећи да није дирљив

ПРЕЛИСТАВАЊЕ, КАРАНТИН

За Васу Павковића

Идем пешке од границе до реке Роје и куће
Салватореа Квазимода
(Два сата лаког хода)
Постоји та стаза крај мора крај пинија, Via Aurelia
Постоји Giornali чим скинеш око са последњег Карабињера
Раф на који послгани на твоју као и на свачију
Знатижељну срећну руку ту чекају

Mister No, Martin Mistère, Тополино
Dylan Dog, Алан Форд, Diabolic
Чим пружиш руку отвараш Микијев алманах
Док седиш и глумариш, над јендеком, под кајсијом
(Дедина башта!)

Разне су чаролије читалачке праксе
И сваки те *Слашки сирий* врати на драго лице присне пределе
Корак по корак до баште куће Квазимода
Корак по корак кроз Ханберијеву ботаничку башту
И приповетку Паскала Малоса
Ту створену
Чија се фантастика волшебно дотиче Афере Марковић
Путем ноћи у којој ти се писац у шали поверава
И говори легенде о опаком стрицу, Маркантонију

Док ходаш, ти као да себе, ко стрип, прелиставаш
Док ходаш и сам биваш тај срца бат
Тај шушањ
То хрскање петпарачког папира
Ко ономад кад листао си читаву хрпу *Кекеца*
Из ког испадаше Крцко и остали пајташи
Под припеком, на Клиси
Најлону
Кажеш себи:
Данас сам закинут за ту шетњу
Али могу мишљу да корачам стазом
Дуж каменовите обале куд крадом се
Француске домашају субсахарски путници
Црњи но дечаци са Рембоових фотографија
Или блеђи, ни сам не знам
Једно је сигурно: погледи су им једнако брижни и
Изгубљени

РЕТКОСТ

Стихови су искуства, каже Рилке
На кога подсети ме својом објавом млади песник

Јутрос газим по жировима по трави лишћу
У башти школе сличној Некадашњој

Чак кроз патике
Осећам да то цело стопало упија мек додир земље

Мелем!

Истовремено схватам до које сам мере Закинут
За то

*

У библиотеци

Отресам прашину са књиге из 1957.
Листова

Још
Нераспараних

Између два глува часа
Жудан

Повлачим прст по пуном папиру

Бистрим
Борхесовштину

ГРАДИВО

Са Радивојем Станивуком
На Сен Мишелу
На Пантену
Монтреју

Воде се

Дуге распре о Градовима и Певању

О дугом и кратком даху

И предностима или

Манама даха

Оба

Листамо Оскара Милоша

Листамо Песоу

Часопис *Prétexte* Лионела Дестремоа

Колеге са Упоредне

Излазимо масних прстију

А пуног срца

Из штампарске радионице Николе Миленковића

На Батињолима

Са изложбе одране јагњетине Златка Гламочака

На Монмартру

Гостимо се код Љубице Мркаљ, Омчикуса

Радујемо се објављивању

Масе

Рахариманане у *Лейојису*

Наших ствари у часописима

Europe Phœbus Voix d'Encre

И док ствар је у току –

Читава вечност

А онда –
Ко дланом о длан –
(Јутрос читах
О затварању још једне књижаре
У Латинском кварту) –
Прође шридесет година!